

Міхал Сикора
**НІЧОГО
ВІТІШНОГО**

Переклад
Лідії Кіцили

КРИМІНАЛЬНИЙ РОМАН

*Видання цієї книги підтримало
Міністерство культури Чеської Республіки*



Michal Sýkora

ŽÁDNÉ DOBRÉ ZPRÁVY

Міхал Сикора

НІЧОГО ВТІШНОГО

*З чеської переклала
Лідія Кіцила*

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

УДК 821.162.3
С-35

Міхал Сикора
НІЧОГО ВТІШНОГО

Роман

З чеської переклала Лідія Кіцила

Перекладено за виданням:

ISBN 978-80-275-2423-5

Vydalo nakladatelství Host

Radlas 5, 602 00 Brno

roku 2025 jako svou 2493. publikaci

První vydání. Počet stran 280

nakladatelství@hostbrno.cz

www.hostbrno.cz

Колишня поліціантка Марія Вирова після трагічного завершення своєї останньої справи вирішила присвятити себе родині та викладанню на юридичному факультеті — й ніколи більше не втручатися в жодне розслідування. Але раптом до неї звертається старий приятель із проханням...

У романі «Нічого втішного» читач знайде захопливу інтимну та соціальну драму: кохання, ревності, секс, маніпуляції та ненависть. Не обійдеться і без унікальної атмосфери історичних площ Оломоуця, вузьких провулків і старовинних університетських будівель. А також без похмурих пустельних доріг між замерзлими полями, загадкових будинків, населених «чоловіками, які ненавидять жінок». І лютими псами. І злом, яке породжує нове зло. Але й справедливістю, що, зрештою, разом із рукою закону, завжди бере гору.

Усі права застережено. Жодної частини цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».

© Michal Sýkora, 2025

© Host — vydavatelství, s.r.o., 2025

© Лідія Кіцила, український переклад, 2025

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2025

ISBN 978-617-553-111-2

Томику (і Леї, яка стала прототипом
головної чотирилапої героїні)

«My hands are cold, the end of time has just begun.

I'm gettin' old, anything can happen now to anyone».

[В мене мерзнуть руки, вже почався відлік часу.

Я старію, будь-що може трапитися тепер з кожним].

Bob Dylan

**Can't Wait (Alternate Version),
album Fragments, 2023.**

[Боб Ділан.

**Не можу дочекатися (альтернативна версія),
альбом «Фрагменти», 2023].**

«Все руйнується, особливо весь цей витончений порядок правил і законів. Спосіб, у який ми дивимося на світ, відповідає тому, які ми є насправді. Подивіться на нього через призму парку розваг, і все заіскриться веселощами. Підніміться вище на плато — і ви побачите грабежі та вбивства. Правда і краса — в очах того, хто дивиться. Я вже давно перестав намагатися все зрозуміти».

Боб Ділан

**(у фільмі «У масці й анонімно» —
Masked and Anonymous, 2003).**

1. ЕДА

Початок грудня 2022 року

Вони з чуваками зійшлися на тому, що менеджерка Кайзер — сучка. Правду кажучи, Еда ставився до неї дуже упереджено, проте всі інші думали так само.

Вона навіть нормального імені не змогла собі вибрати, тому називали її Кайзеркою¹. Однак значно частіше говорили про неї як про пи*ду чи манду. Її на дух не терпіли пацани з усіх змін. Щоразу, коли посеред ночі вона здійснювала свій несподіваний рейд, аби знову знайти якусь лажу, то ще глибше вгризалася їм у печінки, хоча здавалося, що далі вже нікуди. Решту зміни вони роздратовано сиділи на вахті й розважалися хіба тим, що перемивали кістки пришелепкуватій менеджерці.

Тож і сьогодні так само. Було пів на одинадцяті, Еда, а з ним іще Карлос Главса стояли перед прохідною, на морозі з їхніх вуст клубочилася пара, а стежили вони за тим, як Кайзерка із зав'язаним у хвіст волоссям, в пуховику та обліплених спортивних штанах оцінює результати алкогольного тесту. Вони навіть не помітили, як вона приїхала. Панував гармидер, десь сталася автомобільна пригода, Еда з Карлосом саме пропускали через ворота дві машини «швидкої допомоги», а з ними туди ж хотів протиснутися якийсь хлопак на «бумері», буцімто в нього у «швидкій» його стара, чи дитина, чи ще там хтось, і Карлос із ним перемовлявся, позаяк цей тип не розумів, що він має заїжджати через браму для відвідувачів і що пропустити його тут у лікарню вони не можуть, як раптом позаду них опинилася Кайзерка. Добре, що Карлос не пропустив того типа, а то б отримав від неї по шапці як два пальці об асфальт. Та все ж ця стерва тицьнула їм під ніс алкотестер. Еда не переймався, бо не пив. Не лише перед зміною, а

¹ Кайзерка — австрійська булочка. (Тут і далі — прим. перекл.)

взагалі не пив. Але знав, що в Карлоса будуть проблеми, бо він зовсім не здатен обійтися без пивасика. Можна вважати досягненням, якщо він не махнув зо два-три кухлі під час роботи. Тому питання полягало не в тому, чи пив Карлос, а в тому, чи вдалося йому протверезіти. О восьмій він зжер дві скибки хліба з меленими шкварками, які йому приготувала мама, а пів години тому хильнув «енергетика». Це мало б допомогти. Еда знав, що в Карлоса вже є догана, а це, в принципі, те саме, що бути на випробувальному терміні, тобто ще одна халепа і втрата бабла. Враховуючи, що зарплата і так фігня, кожна копійчина на рахунок.

Еду максимально дратувало, що доля Карлоса була в руках тої молодой манди. Яка взагалі поводитьсь з чоловіками, наче вони не люди. Що це за світ такий, де якась незріла пиндюрка може впродовж хвилини вигнати з роботи такого хлопця, як Карлос? Кайзерці трохи за тридцять, нічого путнього вона в своєму нікчемному житті не досягнула, але вважає, що має право сюди увірватися і перед усіма трахати Карлоса чи будь-якого іншого співробітника лише тому, що вона шефіня. Еда на дванадцять років старший, тож має право на повагу і базову ввічливість, не кажучи вже про те, що абсолютно все, що має ця сцикуха, — це завдяки їм, тим, хто на це заробив. Він переглядав її інстаграм. Взимку — лижі в Альпах, влітку вона на морі, носить дорогі лахи, що три роки нова автівка на фірму. А він з чуваками горбатиться за мінімалку на таке її життя, взимку — дубак, влітку — спека ледь не до кону, постійно в стані стресу, щоб вона їм з тої жебрацької зарплати не вирахувала штраф за якусь байду.

Як ото минулого тижня. Еда з Карлосом мали денну зміну. Дружбан Карлоса Боб таксує і привіз до шпиталю якогось діда, а Карлос безоплатно пропустив його через в'їзд для «швидких». Через хвилину Кайзерка вже стукала

у вікно вахти. Курва, та як вони могли знати, що саме в цей час вона була в справах у директора лікарні? Йосип драний, це був прокол. Перепало й Еді. Коли він намагався цій поганці щось пояснити, вона повела себе з ним як завжди. Насупила чоло, нахилила вбік голову і пильно на нього подивилася.

— Що ви сказали?

Карлос відразу зрозумів. Він порядний хлоп, тож повторив усе замість Еди, який лише зціпив зуби.

— Ви його зрозуміли? — повернулася ця стерва до Карлоса, ніби Еда якийсь недоумок абощо.

Якось улітку — найімовірніше, в неї були критичні дні, бо вона геть оскаженіла, — ця сучка йому прямо сказала: «Чоловіче, чому ви не пішли до логопеда? Це просто якийсь жах, як ви розмовляєте». Еда ледь стримався, щоб не вліпити їй по мармизі. Тоді він вперше замислився над тим, що треба діяти. Що так тривати не може. Така манда, яка в житті ні на що не придатна, не може так поводитися з чоловіками. Бо Еда — не якась там дитина, а чолов'яга, який уже, курва, трохи пожив на світі. Просто цю тварюку хтось мусить поставити на місце. Вже на часі навчити її пристойних манер. Поваги. Шани. Він добре знав таких. Зарозумілі сучки. Ця думає, ніби вона бозна-що, ти ба, фірмою керує, але вони тут також не якийсь мотлох. Трясця, ми ж цю сучку утримуємо, пояснював він Карлосові, який від бухла був трохи летаргічним, а її регулярні наїзди сприймав як частину службових обов'язків.

А почав він з того, що з'ясував деякі речі. Кайзерка жила відразу скраєчку Гневотіна, в напрямку на Тополани. Від головної брами лікарні до її дому було всього п'ятнадцять хвилин їзди автівкою. Вона просто їхала вулицею Гневотінською нагору, на круговому перехресті біля «Кауфланду» повертала ліворуч на Окружну, на кінцевій трамваю — праворуч і за хвилю, старою простейовською

дорогою, була біля свого будинку. Ось чому вона так насолоджувалася цими раптовими рейдами. Вдома їй зайнятися нічим, тому залипає на цих дурнуватих серіалах, а перш ніж піти спати, мусить випустити пару, позаяк їй сьогодні ніхто не вдув, тож сідає в автівку і влаштовує собі траханину принаймні в такий спосіб. Еда проїхався цим маршрутом. Спочатку по старому шосе на Простейов¹, яке так мало використовується, що навіть упродовж усіх років його не асфальтували, залишивши класичну бруківку; відтак минути аквапарк і повернути на польову дорогу до форту XIII, маленької фортеці, захованої в улоговині поміж лугів і вітряних лісочків² (Еда любив цю місцину: там панував відносний спокій, і він кілька разів заїжджав туди зі своїми хлопцями); тоді, прослизнувши під західною ділянкою об'їзної дороги, проїхати повз стару садибу і асфальтний завод, фабрику з виробництва візків «Wanzl», якийсь автосервіс — і ти вже в Гневатіні. Тут Кайзерка має будинок, який вона придбала за бабки, зароблені Едом і колегами.

Еда все виміряв. Між заводом «Wanzl» і поворотом до фортеці — 2,8 кілометра, приблизно чотири хвилини неквапливої їзди безлюдною дорогою між замерзлими полями і сонними підприємствами. Вночі на більшій частині шляху повністю темно, лише трохи світла з об'їзної автостради падає на дорогу зверху. Ідеальний простір. Він іще не знав, що саме збирається робити, бо планування ніколи не було сильною його стороною. Але дядько, з яким він обговорював цю проблему, казав, що удача на боці підготованих. А ще не було такого, щоб дядько помилився.

¹ Простейов — місто на сході Чехії неподалік від міста Оломоуць.

² Вітряний ліс (*Windswept Forest*) — варіант вітряних пагорбів, на яких ростуть дерева.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.